

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין ס.

מסורת הש"ס

(א) קידושין לט., (ב) [מורק
כב: יז. ע"ש ל"ע].
(ג) [מורק שס, (ד) [נכ"א:
משומד, (ה) [מכית ה:].
(ו) [ע"י חס"ד ד"ה תקומה].
(ז) נכ"א: משומד.

תורה אור השלם

1. מבושעת אל חזקתך
שמות כ"ב
2. כל שבוע בער ברימה
תחת חזקתך שמוה כ"ב
3. את חזקת השמיני
בביתך אל חזקתך
כלאים ובגד עליו
ששענו אל יעלה עליו
ויקחו י"ט
4. ושערתם אל חזקת
אחך משערת שעש שעש
אחך תאקדו ודבר דמי
יקחו י"ט
5. ואדור כל אליו ודור
שבע בעלות המרה
אשר לו לבדו ואמר
אדור לו ארלים י"ט
6. אליו חקק חקק הכסא
ששענו כ"ב
7. וכן אליו חקק
החלקת אשר לו רובת
ושענת השפר ודור
אחך מוכיב אל חזקת
אחך ודור לו
דברי ער חקק
8. מליכס כ"ב
אליו חקק ראה ודור
שענת אבי אבי רב
שענת וקפיו ואל
ראתו עד חזקת כבדו
ויקדעם לשנים ערש
9. מליכס כ"ב
ודור שענת מליכס
חזקת חזקת אל חזקת
וישען שען וכן כ"ב
א"כ

מוסף רש"י

חוקים שחוקתך לך כבר.
מחלה תביא וסתרם את
חוקיך, משמע את חוקי
המקדש מעולם מאחוריך, מלגמ
שבוחר את נח ובניו עליהם.
ואתן לך החקים בהתקן לך
העבד שני את מורס, ואולי
ירצה כללים שלני לומר
הקטנתך לך כבר, ודומה
לזהה דבר החמישי
הבינו הרכבה (מדרש'י 107).
העדים אין חיובין
לקרעו, נכסה שמעין
למי ביד פלוג ביד את
הסס, שכבר קרעו
בכסה ששמעו. שנין
(חור' כו ח"ג).

מכשפה לא חסיה וכל שזכ עס כח
המשפטים: אם חקסי תשמרו. כשהיה
תרכיב וגו' פתח צהו קרל את חקוס
כשאר מקומות שמוע מינה הכי קלמר
לגני נה תשמרו ואלו כן בהמקל כל
תרכיב כללס אכל על חרשית שור
ותמור לא הוהרסים: שך לא תורע
כללס: חרשה וז אינה ורעה ממח
לגני נלגשו בני נח על זליה הכרס
אלא שלח להרכיב האילן על שאני
מינו דלח תורע דומיא דלח תרכיב
מה בממה בהרבעה דבר המקמיס
על דבר המקמיס: וכן בממה בין
בארץ בין בחו"ל. דמוכת הגוף שאינה
תליה בחכות הארץ נפקא לן בקדושין
(ד' לז.) נדוהגת אפילו בחו"ל: אלא
התורה ושפמרים אם חקסי. דכחיב
ככל המקרה כולה הכי מינו נלגשו
בני נח עליהם: הכל כחיב אם חקסי
תשמרו. דהקדים חקיס למלוח שמירה
דמשמע חקיס דמקיערל. ואע"ז דגרי
בשיעית ויובל חביב נה חקסי תשפטי
תעשו ואת חקסי תשמרו: דהקדים נמי
חקיס למלוח שמירה הכס כיון דירשא
דקרא חביב את חקסי תשפטי תעשו ארזיה
ליכתב נה חקסי חקמי: שם חרש
ארכע אוזיות. שם חרש: אלא
נעין שם המפורס כן ארבעס
ושמיס אוזיות: ושם המפורס.
כלומר שם המיוחד: קרועי בגדים.
דכחיב גרופין ששעמו מפי רכשקה
מקר אשר (לדעין) לתרף אלהים חי:
הסודים. ששעה שמעדין בפירות מה
ששעמו אינן חייבין לקרוע: לא ששעמו
השפא. מפי עלמן: השומע אורכה.
ברכת השם מפי הוהרס כוכבים אינו
חייב לקרוע: ואע"ז. הרי קרעו על
רכשקה וישראל מומים: היה: בזמן
הזה. שאנו בגלות ואין אימת ב"ד
מוטלת עליהם לדון חייבי מיתות:
ותחלל כל הבגד קרעים. לפי שהדבר
תמיד לפי שאין מחזיקין מכ"ז: מי
גמירי. עובדי כוכבים שם המיוחד
כל כך שמקללן זו תמיד דקאמר
ותחלל כל הבגד כולו קרעים: אלא
לאו כפנוי. תמיד. ובזמן הזה הוא דכל
קרעין משום דותחלל כל הבגד וכו'
אכל בזמן ב"ד קורעין על עובד כוכבים
ואכנוי: ותעלה הוא דעבד דבגן.
דיני ממונות ודיני נפשות שהלכרו
כל העדים לפרס עדותן: הכל.
בברכת השם דלח אפשר לפרס שפני
כבוד השם: אוקומה אדאורייה. דאי
וקטלינן ליה צהא עדות: דאי
מאקל דעסק. צהא פסול על
שפרשו כולם: אטו הכל משום
דלח אפשר קטלינן ליה לנכרה.
כלל המדות (ד' ה.) דמקיס שלשה
לשנים דלח נהאם שלשי קרוב אלו
פסול עדות של כולן נטלין הלכך
דקדינן ליה בהדיא דאי ממס או
מתכחש מבטלין לפסדהויהו:
מתי

דאמר רבי חייא השומע אפס
אתה אומר כן נתמלא כל ה
כולי האי אלא פשיטא מעוב
לאו בכינוי ושמע מינה
שמע מינה: השני אומר אף
ובדיני נפשות ומעלה הוא ד
הכא משום דלא אפשר קמלי

חֲקִים שֶׁחֲקִיתִי אֶךְ כֹּה דְמִיבִי בְּהִי קֹרֵב וְעוֹד קָשָׁה לִמֵּה לִי אֵת חֲקִי בְּרָאשִׁית בְּאֵילָנוֹת וּבְצִהְמָה

[illegible]

ה' בומן הוה אינז חייב לקרוע שאם אי
קרעיס ממאן אילימא מישראל מי פקדי
כוכבים ואי שם המיוחד מי גמירי אלא
מן הוה הוא דלא הא מעיקרא חייב
אני כמורו: אמר ר"ל שמע מינה אף
די רבנן והבא כיון דלא אפשר אוקמה רב
לגברא: והשלשי אומר אף אני כמורו: סו

תימיה חיתסר נמי כלאים מהבא
 כגד כלאים שטענו לא יעלה עליך
 מיוקק ליה מדכחיז למניהו במעשה
 פ' אלז טריפות (חולין דף ס' וסס.)
 תשמע דאי הוה כחיז למניהו בדשאים
 ה"א דאקרי בני נח להרכיב שני
 דשאין זה על זה ועיקר הא דאמרינן
 ס"פ הפרה (ביק"ד דף נה. וסס.)
 המרביע שני מיניש צניס לוקח אחיז
 למניהו למניהו מינשה מיוקק ליה
 מדכחיז למניהו בגופייה ומפרט
 דאי לאו את חקויה ה"א למניהו לאו
 לאסור כחיז ואי לאו למניהו ה"א את
 חקויה שחקתיך כך כבר במנה ואלו
 דפרין אלז מעשה ושמתם את
 חקויה אע"י דלז מוקמינן האי בני
 נח אלז משום דאשכחן למניהו במעשה
 דנאש פסול שפיר דילמא כי היכי
 דהאי לאו קאי אבני נח לאו נמי לאו
 אבני נח קאי ואי"נ כיון דלז מחייבי
 רבנן אבני נח לא הכרענה אלז
 הכרענה אלאז לא דריש למניהו וס
 כן אחי סוגיא דפרק הפרה ודלז
 טריפות לא כרבנן וי"ל דנאי דלז
 דרשו רבנן למניהו בני נח משום
 דלז כחיז בצור דלדס נמי שרצל
 דהכללי כיון דאשכחן לגטו ישראל
 ע"ל הכרענה ונפקא מינה לגנין דגיס
 אי נמי לא הוה אקרינן הכרענה
 דצילנות ישראל מדרש דלז בהמתן
 דהכרענה אף שדך הרבננז דלא הוה
 מחקיקין קרא ממעשהויה דכחיז לא
 תורע אי לאו דאשכחן כבר למניהו
 במעשה דנאשית ויחא השתא דמילתא
 דשמואל דמימי הבא חקויה שחקתי
 כך כבר חיתא נמי בשבילי פ"ק דקדוש
 (דף קל.) ואחי אפילו כרבנן וישתא
 ההוא דהרכיב שני דשאים דפרק אלז
 טריפות (חולין דף ס. וסס.) לרבנן
 קמיעיאל ליה אע"י דמחני' היא צפ"ק
 דכלאים (מ"ז) אן נטועין ויכ יציק מ"מ
 קמיעיאל ליה אי חשיבי שני דשאים
 נבאזן דכחיז כחיז למניהו משום דאקריס
 רחמנא על ידייהו לאסור בצור"ל כמו
 הרבננז חילין דמשה דשמעון:
חקויה דהשאר. מ"א השקפה
 בקוטרס מדכחיז בני
 שביעית ויובל את משפטי מעשו ואת
 חקויה תשמרו לא דק דלז כחיז הכי
 אלז צפרסם ככר שני כחיז ועשתם
 קקרא דאייית בקוטרס צפרסם אחרי
 מות גבי עריות כחיז וספיר מ"ל
 שחקתיך כך כבר דניי נח לגטו ע"ל
 הגריות ואלע"י דהאי קרא דפרין
 מיניה הש"ס ושמתם את חקויה
 ההם נמי כחיז מכל מקום מתמכר
 דכלל התורה איירי דמקיס אשר
 יעשה אדם חסדו וכו' בהם:

אָתָא קריעה קריעה. תימה
דכ"ב דמו"ק (דף כ: וס)
דיליף קריעה מנומח מוכחב ויקס
אויב ויקרע נילף נמי דלא מאחין
קריעה מהבא:
הַמֶּלֶךְ קרע. תימה היזך אמרו
למלך מה ששמשו כפירוש
הא גבי עדס חנן (ושלי דף ט.) כל
היום היו דנין את העדים כבניו:
והיזכור

כמוהו כשר בדיני ממונות
אדאורייתא דאי ס"ד פסול
א"כר"ע דמקיש ג' לשנים:
מחני

עין משפט
גד מצוה

[illegible]